

GP 1986-11-27

Beredskapen är god i den svenska busken

Någonstans i busken (G-P:s utkommenderade) Oh, vilket härligt krig! Aldrig har väl "busken" varit så grann som denna soliga septemberdag när det började dra ihop sig till storslagsmål mellan styrka A och B i Manöver Väst 86.

Vem hade inte lust att schappa från kriget och ge sig ut i de höstligt brinnande skogarna och plocka hjälmen full av trattkantareller. Jo, jag! Och vilken *vinst* för folkhushållet med en inkomst på en miljon kg svamp i stället för en utgift på 1 miljon kr — så mycket räknar man med att slagsmålet kostar enbart i markskador .

Nåväl — om detta och om hårda drabbningar vid fronten må andra vittna — själv hamnade jag långt bakom stridslinjerna i en grusgrop i djupa skogen — 200 m väster sista t i Troskyldehult ungefär.

Det hela var ett beklagligt misstag. Jag hörde upp litet dåligt på pressinformationen där krigsuppdragen fördelades mellan *oss* reportrar och jag tyckte att majoren Lars Borgström sa något om att "underhållningsförbanden" hade grupperats i Borås-trakten. Aha, tänkte jag, fältartisterna! LillBabs kanske, Svante Turesson, Charlie Norman — festligt!

— För mig genast till underhållningstrupperna, kommenderade jag, och strax anmälde sig Sonja Olsson i prydlig grön bilkåristuniform och forslade mig och fotograf Alf Weihed i ilfart genom färggranna höstskogar längs allt mer smalnande *vägar* och till slut på rena kostigarna.

När vi steg ur gick den bistra sanningen upp för *oss*. Detta var inte

underhållning utan underhåll. Det var inte Lill-Babs som tog emot, utan majoren Rino Vardiero, chef för underhållsbataljonen, eller etappbataljonen som det heter på modern krigarsvenska. Någon underhållning kunde han inte stå till tjänst med men han erbjöd oss att bese såväl Int komp, Am komp, Transp komp eller rent av ett etappsjukhus,

Vi valde Int komp (Intendenturkompaniet) — där skulle det bl a finnas mat... En ny rivig rallykörning av Sonja genom djupa skogar och slutligen tvärstopp för en vaktpost med skjutklar kpist. Sannerligen, sannerligen vår beredskap är god och våra soldater föredömligt misstänksamma mot möjliga infiltratörer. Våra presskort, våra armbindlar och våra ackrediteringspapper kunde ju vara bluff och båg — senast i går finkade man en gerillagrupp som klätt ut sig till svampblockare . . . OK, sa vaktchefen till sist, jag rapporterar till sambandscentra/en att vi tagit hand om två misstänkta individer och sen skjutit dem under flyktförsök — ni är döa, ni kan fortsätta . . .

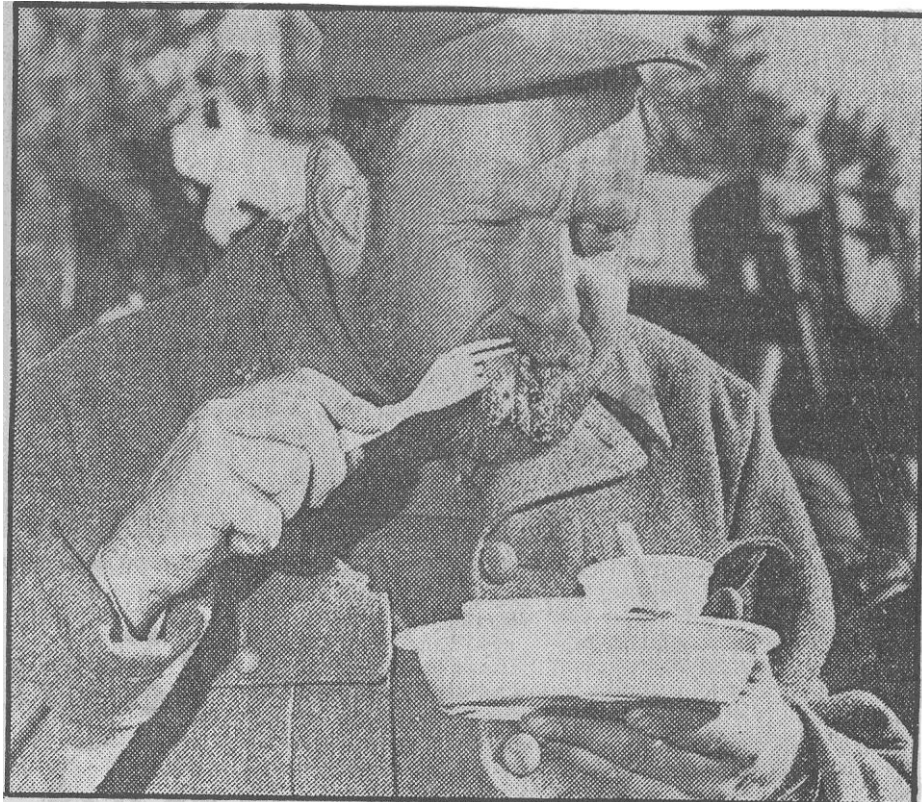
□ I en grusgrop

Sålunda hamnade vi slutligen lyckligt och väl i en grusgrop hos vackert skäggprydda kaptan Ulf Nestius, chef för ett tryckeri i Borås i det civila och nu — på sin sista repövning — chef för ett helt intendentur-kompani. Som sådan dirigerade han inte så mycket plutoner och grupper utan fastmera bruna bönor och fläsk, kaffe och bullar, bensin och diesel. Ett intendenturkompani är en jättelik grossiströrelse.

Ut till den ödsliga grusgropen i djupa skogen kom karavaner av paketbilar från våra vanligaste dagligvaruleverantörer ICA, Konsum, DAGAB och allt vad de heter. Här lastades det av tonvis med mat -- kött och fisk, ärtor och bönor, grönsaker och sydfrukter, färska ägg och nybakat bröd, ja Gud vet om det inte

fanns nybakade wienerbröd också.

I krig kan jag bespisa tre brigader d v s . . . 000 (censur) man, försäkrade kapten Nestius. Under den här övningen skall jag försöka hålla bortåt 10 000 (d v s hela styrka A) mätta, goda och glada. Och jag skall hålla dem transportabla också—där uppe i skogsbrynet ligger det "flodhästar" (cisterner)



"Snuskburken" universalkärlet — är valfri numera. Soldat som önskar äta på papptallrik (t ex Ulf Tauberman) må göra så - dock må han själv bekosta engångsservisen!

som rymmer . . . 000 (censuren igen) liter dieselbränsle.

Mat, drivmedel och all personlig utrustning för soldaterna finns i de rymliga förråden, d v s jättelika gröna militärtält. De interna transportererna sker via hjullastare, och allt är stuvat i containers på lastpallar —det finns t o m rullbanor in i jättetälten.

Int komp *är* försvarets grossistcentrum där varor i ton och parti går över i kilo och minut, packas om och fördelas för vidarebefordran ut till

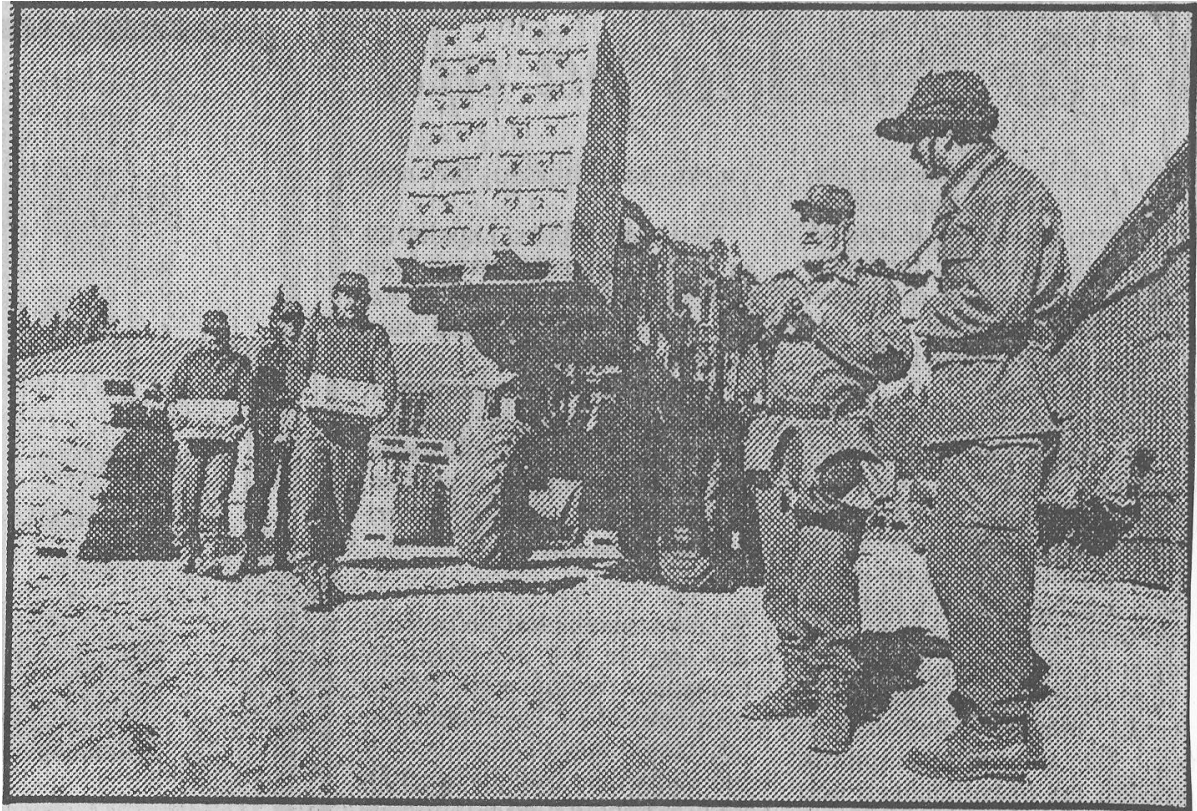
stridande och icke stridande förband. Utan intendenturen stannar kriget! Ett gott tips till den lede fi, som *visst* skall anfalla i morgon. Gör en luftlandsättning 200 meter väster t i Troskyldehult och eliminera kapten Nestius och hans 132 mannar och kriget är vunnet!

□ God uppsikt

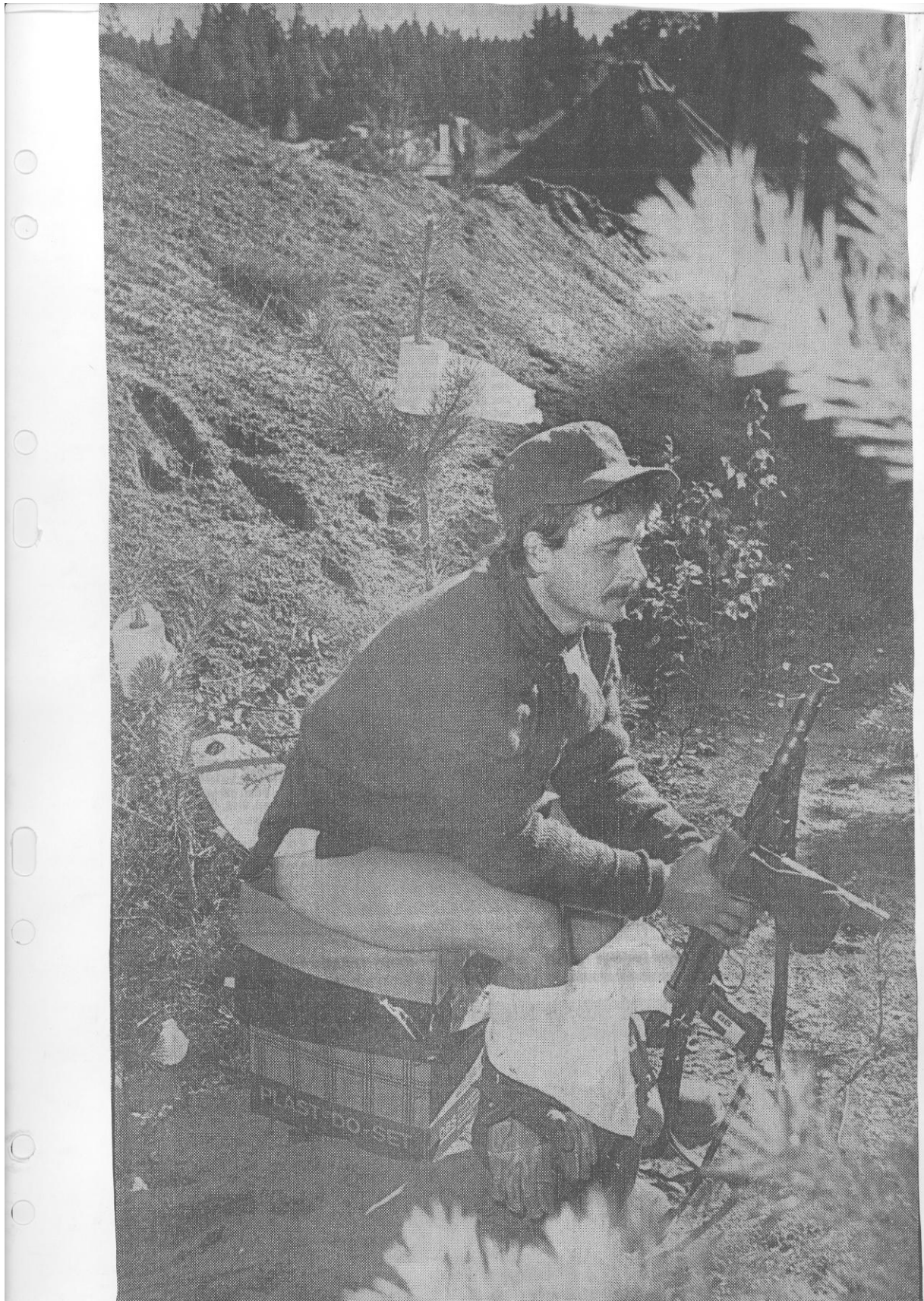
oss tar de inte på sängen, försäkrade kaptenen. Vi har uppsikt såväl framåt som bakåt. Titta där borta vid V-formade eken (kallas Veken) där ligger ett av våra kulsprutenästen. Och där vid T-formade asken (kallas censuren igen) där ligger en granatgevärsgrupp. Vår beredskap är god!

Det intygade också menige Hans Öhrbom som vi passerade i sittande ställning, d v s sittande på "pappmuggen", försvarets hypermoderna bekvämlighetsinrättning. En brun papplåda med lock som kan fällas såväl upp som ner och med hygienisk plastpåse försedd. Borta för längesen är den anordning som mer än något annat befordrade kamratskapet under min tid i fält: den gemensamma latringropen med sittpinne. Vi noterade att menige Öhrbom hade kpisten klar i knät även under själva akten. Hans beredskap var god. Att bli tagen av fienden med byxorna nere var en förfärande neslighet redan på vikingatiden.

ALLAN FREDRIKSSON



Typisk interiör från Int Komp — försvarets "grossistlager". Kapten Ulf Nestius dirigerar en hjullastare med en pall matvaror på ett ton eller så. Vaktposten heter Thomas Heimskiöld.



Bäva mände fi när han beskådar denna bild - så god är vår beredskap även på "pappmuggen". - svenska försvarets hypermoderna

*bekvämlighetsinrättning, som efterträtt latringrop med sittpinne.
Soldaten Hans Öhrbom följer till punkt och pricka ordern att inte till
något pris lämna sitt vapen under det skärpta läge som på fredagen
inträdde i kriget på västkusten.*